

من و ام‌اس

● «باز آی دلبرا! که دلم بی‌قرار توست/ وین جان بر لب آمده، در انتظار توست» نور اتنار را کمتر می‌کنم، یک را بیک آورده تا «خوشبختی» را جشن بگیرم. کسی به این «شادمانی» و «شکر» دعوت نیست، حتی «او». تنها «من» و «خدا». بعضی اهالی انجمن بیماران مبتلا به «ام‌اس» این روزها، هر یک، به سبک خود سالگرد «تشخیص» بیماری را جشن می‌گیرند. شمع‌های شادی را که قرار است بسوزند تا بازار سازش‌م با زمان و زمانه را گرم کنند، روی میز می‌گذارم. صدای موسیقی را بلندتر می‌کنم و تنهایی را تکرار. «در دست این خمار غم، هیچ چاره نیست/ جز باده‌ای که در قحج غمگسار توست/ ساقی! به دست باش که این مست می‌پرست/ چون خم ز پا نشست و هنوزش خمار توست». چای دم کشیده است. فنجانی با تک‌گل محمدی تزئین می‌کنم. صدا در خانه می‌پیچد: «سیری مباد سوخته تشنه کام را/ تا جرعه‌نوش چشمه شیرین‌گوار توست»

شمع‌های روی میز را می‌شمارم. «یک، دو، سه، ... ۱۷ سال از اولین زمستان‌تار گذشت»؛ از دی‌ماهی که معلمی کم‌بینایی‌ام را به سرم‌خوردگی تعبیر کرد و پزشک به غفونت سپینوس‌ها. «یک، دو، سه، ... ۱۵ سال از بستری بیمارستانی گذشت»؛ از روزهایی به امیدِ دیدنِ بیسار بینایی مبتلا به التهاب عصب چشم و ترس از مرگ. از دردها و عارضه‌ها، از شب‌های بیداری مادر، دعای پدر و مهربانی‌های خواهر و برادر. «یک، دو، سه، ... ۱۴ سال از بستری‌های مکرر گذشت»؛ از شکستن دل‌ها و مرگ «دوست»، از ممنوعیتِ مطالعه و از شادمانیِ موفقیت در کنکور. «یک، دو، سه، ... ۱۳ سال از یادداشت «مشکوک به ام‌اس» پزشک گذشت»؛ از مرگ پدر، شب‌های «حرا» و عاشقانه‌های یک عیادت. «یک، دو، سه، ... ۱۱ سال از انکار گذشت»؛ از روزهای درس، کار و تاهل برای فرار از درمان. «یک، دو، سه، ... هشت سال از شنیدن عبارت «ام‌اس» قطع‌ی گذشت»؛ از بی‌جانی دست‌ها، از حال زار همراهن، از روزهای خانه‌نشینی و شب‌های بیداری. نفسی می‌گیرم و بیشتر می‌شمارم: «یک، دو، سه، ... ۳۴ هفته از نخستین تزریق هفتگی گذشت»؛ از چهارشنبه‌های عذاب، از روزهای عتاب. «یک، دو، سه، چهار سال از دوران مشاوره گذشت»؛ از تمذید بستری‌ها و بازنگشتن، از افسردگی و ترس از تنهایی، از پنجشنبه‌های اعتراف، از تلخی‌های اعتماد و باور «شک». در چانم می‌پیچد: «بی‌چاره دل، بی‌چاره دل که غارت عشقش به بباد داد» نفس می‌گیرم. «یک سال گذشت»؛ از بودن و نوشتن در این سطرها، از یافتن ده‌ها همدرد، آشنایان قدیمی و جدید، از «دعا و دعا و دعا». «ای دیده! خونِ ببار که این فتنه، کار توست». گذشت. گذشت روزهای درددل و شب‌های درد. گذشت پنهان‌کاری‌های ترس و افشای همدلانه. گذشت. گذشت با بودن‌های عزیز و نبودن‌های غریب. «هرگز ز دل، امید گل آوردنم نرفت/ این شاخ خشک، زنده به بوی بهار توست». از خودم می‌پرسم: «چند شمع باید روی یک تنهایی گذاشت؟» گذشت. گذشت از بی‌اعتباری همه و اعتماد به خود و خدا و من «هنوز» زنده‌ام. بدون از دست‌دادن عضوی یا ازبای‌افتادن از عارضه‌ای. جان می‌گیرم: «ای سایه! صبر کن که برآید به کامِ دل/ آن آرزو که در دل امیدوار توست».

شرق: سرنشین خودرو، موتورسوار یا عابر پیاده بودن؛ اگر قرار باشد از زاویه تصادفات به این سه موقعیت نگاه کنید، به نظرتان کدامیک می‌تواند خطرناک‌تر باشد؟

احتمالا شما هم مثل من اولین موردی که به ذهنتان خطور می‌کند، موتورسواربودن باشد؛ اما آمارهای پزشکی‌قانونی و پلیس راهور چیز دیگری می‌گویند. این آمار نشان می‌دهد عابریاده‌بودن در شهری مثل تهران از همه موقعیت‌های دیگر خطرناک‌تر است و احتمال کشته‌شدن شما را بیش از هر چیز افزایش می‌دهد.

رقم ۳۸۰۸درصدی مرگ عابران پیاده در پایتخت در شش‌ماهه سال جاری رکوردی است که به نظر می‌رسد باید نگران آن بود؛ آماري که مدیرکل پزشکی‌قانونی استان تهران چند روز قبل درباره تعداد تلفات درون و برون‌شهری تصادفات با جزئیات ارائه داد. طبق گفته‌های او آمار تلفات تصادفات درون‌شهری آن‌هم عابران پیاده در صدر این تلفات بود. براساس این آمار رقم فوتی‌های عابران پیاده در تصادفات کل کشور ۲۰ درصد کل کشته‌های تصادفات اعلام شده است که تفاوتی معنادار با میزان تلفات در تهران دارد. آمار مرگ عابران پیاده از آمار مرگ راکیان موتورسیکلت هم بالاتر رفته است. این رقم در شش‌ماهه سال جاری استان تهران ۳۲،۵۸ درصد بوده است که در کل کشور به بیش از شش درصد می‌رسد.

درباره چنین عارضه مهم شهری نمی‌توان یک عامل را در نظر گرفت و بدون شک مجموعه‌ای از عوامل در مرگ این تعداد از شهروندان دخیل بوده و هستند. شهرها که هر روز در قالب کالبدی زنده، افراد انسانی را درون خود نگه داشته‌اند، در حال تغییر و رشد هستند؛ اما همین تغییرات می‌تواند برای شهروندان آسیب‌ها و خطرات زیادی را داشته باشد. ناصر فکوهی، استاد مردم‌شناسی دانشگاه تهران پیش‌تر در بخشی از گفت‌وگوی خود درباره بررسی ابعاد زندگی در شهر تهران، به «شرق» گفته بود: «رفتار شهروند در یک شهر برای کوچک‌ترین بود، مثل راه‌رفتن یا رفتار افراد در روستا متفاوت است. شما در یک شهر نمی‌توانید هر وقت دلتان خواست، بدوید، وارد خیابان شوید یا حریم خیابان‌ها و مغازه‌ها و افراد را رعایت نکنید و باید خود را دائم با کالبد شهر تنظیم کنید»- به این معنا علاوه بر چارچوب‌هایی که شهر برای شهروندان فراهم می‌کند، شهروندان هم باید تعهدات و عملکردی متناسب با شهر داشته باشند. واقعیت این است که بسیاری از ما، شهروندان تهران و همه شهرهای بزرگ که مبتلا به ترافیک و آسیب‌های آن هستیم، در رعایت قوانین شهری و راهنمایی و رانندگی دقت و توجه و البته الزام نداریم. همین عامل به‌تنهایی می‌تواند دلیل بخش زیادی از تصادفاتی باشد که از آن حرف می‌زنیم و جان مردم شهر را می‌گیرد.

حواس پرت عابران، دلیل مرگ عابران

محمدحسین شهیدی، کارشناس ترافیک شهری، رویکردی متفاوت به این میزان از تلفات عابران پیاده در شهر دارد و می‌گوید: در هر تصادف حداقل یک تخلف محرز وجود دارد و می‌توان این‌گونه برداشت کرد که افزایش تصادفات به معنی افزایش تخلفات شهروندان است. واقعیت این است که مسئله تخلف برای شهروندان (چه عابران و چه

جامعه

۳۹ درصد کشته‌شدگان تصادفات در تهران عابران پیاده هستند

پیاده‌رو یا قتلگاه

رانندگان انواع خودرو) بی‌اهمیت است و تنها زمانی که در مهلک‌ترین حالت اثرگذاری تخلف یعنی «تصادفات» با مرگ و جراحت و خسارت با آن مواجه می‌شویم، آن را بیشتر می‌بینیم. این کارشناس معتقد است مسئله افزایش ترافیک ارتباط مستقیم و نزدیکی به کاهش میزان حواس و توجه شهروندان در معابر و خیابان‌ها دارد و در توضیح آن می‌افزاید: بسیاری از عابران و رانندگان در روز درگیر دغدغه‌ها و افکار و مشغله‌هایی هستند که حواسشان را پرت می‌کند و این افراد معمولاً حواس لحظه‌ای بسیار پایینی دارند و دچار حادثه می‌شوند. او تأکید دارد که استفاده از لوازم الکترونیک همانند تلفن همراه و تبلت در زمان عبور از خیابان، استفاده از تاکسی یا هر حضور دیگری در معابر شهری وضعیت خطرناکی را برای عابران و رانندگان ایجاد می‌کند و این عامل یکی از دلایل اصلی تلفات تصادفات است.

شهیدی با بیان اینکه نمی‌توان به شهروند گفت از تلفن همراه استفاده نکند؛ اما شهروند باید بداند که عبور از خط عابر پیاده یک الزام است و نباید در هنگام عبور از خیابان تمام حواس را به تلفن همراه داد، به «شرق» گفت: اگرچه نمی‌توان گفت که شرایط معابر عمومی، خطوط عابر پیاده، پل‌ها و بزرگراه‌ها در سطح مطلوبی قرار دارد؛ اما واقعیت این است که اینها اثر کمی در این تلفات عمده دارد و بیشترین دلیل را باید در تخلفات و نداشتن توجه و حواس شهروندان و حرکت آنها از نظم به بی‌نظمی دید.

تجربه عینی عابران، منفعت را عدم رعایت قانون می‌بیند
سرهنگ هاشمی، فرمانده سابق پلیس راهنمایی و رانندگی، دراین‌باره به «شرق» می‌گوید افزایش تعداد مرگ عابران پیاده در محیط‌های شهری گویای آن است که سازوکار تردد همه گروه‌های عابران پیاده به صورت نرم‌افزاری و سخت‌افزاری مهیا نیست و درعین‌حال هنوز بسیاری از معابر تقریباً میزان رعایت قوانین از سوی عابران در معابر شهر بسیار پایین است. متأسفانه نوعی از تجربه عینی و شخصی از رعایت‌نشدن قوانین همچون عبور از چراغ قرمز، استفاده نکردن از پل عابر، استفاده از تلفن همراه در حین عبور از خیابان و... وجود دارد که به این نتیجه می‌رساند که رعایت قوانین فایده‌ای ندارد. این فرهنگ‌سازی غیررسمی از بزرگسالان به کودکان هم منتقل می‌شود و به‌این‌ترتیب نمی‌توانیم نسل‌به‌نسل این اشکالات را اصلاح کنیم. ازسوی‌دیگر رسانه‌های جمعی که فعلاً صداسویم‌ا را داریم درباره این فرهنگ‌سازی درست و اصلاح تجربه‌های عینی اشتباه، کاری نمی‌کند.

هاشمی می‌گوید ضوابط اجرایی که درحال حاضر درمورد عابران پیاده و اجرای قوانین درمورد آنها وجود دارد، کافی و دارای ضمانت اجرایی نیست

و افزود: اگر عابران پیاده بدانند که در صورت عدم رعایت قانون متحمل جریمه می‌شوند، الزام بیشتری برای رعایت قانون خواهند داشت اما درحال‌حاضر این الزام وجود ندارد و عابران دچار انواع حادثه و حتی مرگ می‌شوند.

این کارشناس می‌گوید بخش زیادی از دلایل حوادث شهری به حواس‌پرتی و عدم توجه به جلو و اطراف رانندگان و البته عابران پیاده برمی‌گردد و در توضیح آن می‌گوید: بسیاری از عابران شهری به دلیل استفاده از انواع تجهیزات الکترونیکی صدهای اطراف را نمی‌شنوند و متوجه اتفاقات اطراف خود نیستند، حال اگر بی‌احتیاطی، تخلف رانندگان، تاریکی هوا و شرایط محیطی را هم به این عوامل اضافه کنیم، وقوع تصادفات محتمل خواهد بود. اگرچه نمی‌توان عامل استفاده از تلفن همراه و سایر تجهیزات الکترونیکی را عامل اصلی در افزایش و آمار بالای مرگ عابران پیاده در تصادفات شهری بدانیم اما این عامل می‌تواند جزء عوامل اصلی باشد و شاید به همین دلیل است که پلیس راهور در آخرین اعلام خود جریمه استفاده از تلفن همراه در حین رانندگی را به صد هزار تومان افزایش داده است و کاش از آن طرف درمورد عابران پیاده‌ای که در هنگام عبور از عرض و طول خیابان از تلفن همراه استفاده می‌کنند هم جریمه‌ای را در نظر می‌گرفتند تا عابران هم بدانند این موقعیت می‌تواند برای هر دو طرف خطرناک باشد.

پلیس راهور در عین حال به این نتیجه هم رسیده که بسیاری از گذرگاه‌های عابر پیاده در پایتخت و سایر کلان‌شهرها استانداردهای لازم را که ندارند هیچ، خطرناک هم هستند و باید درمورد آنها رفع خطر صورت گیرد. اقداماتی نظیر ساماندهی خط‌کنی‌ها و برجسته‌کردن گذرگاه‌ها به‌خصوص در مدخل ورودی میادین، در تقاطع‌ها، نصب کانه‌دهای سرعت قبل از ورود به گذرگاه‌ها و همچنین تعبیه سرعت‌گیرها و نصب علائم بیشتر برای جلب توجه عابران و رانندگان در محل‌های مناسب می‌تواند بخش زیادی از این آسیب‌ها را جبران کند. رقم بیش از ۲۸درصدی سهم عابران پیاده در مرگ‌های تصادفات شهری آن‌قدر زیاد هست که درمورد آن جدی‌تر باید فکر کرده و عمل کنیم؛ درحالی‌که تنها در هشت‌ماهه سال ۹۵ بیش از ۲۷ هزار نفر در تصادفات شهری بدون احتساب زخمی‌ها، جان باخته‌اند، باید برنامه‌ریزی‌هایی را که از قبل وجود نداشته با بزرگ‌نگر بوده اصلاح و بازنگری کرد. سردار تقی مهری، رئیس پلیس راهنمایی و رانندگی ناجا چند روز قبل اعلام کرد که ۸۲ درصد افرادی که در تصادفات درون‌شهری جان خود را از دست داده‌اند عابر پیاده و موتورسوار بوده‌اند که این نشان می‌دهد باید درون شهرها برای عابران پیاده امکانات بیشتری فراهم کرده و ایمنی، بیشتر مورد توجه قرار بگیرد.

در چنین مواردی که دو سوی حوادث و آسیب عامل انسانی است و تعداد بی‌شماری از عوامل مؤثر و دخیل در حادثه هم وجود دارند، نمی‌توان یک‌سویه تصمیم گرفت و قضاوت کرد اما می‌توان درمورد عوامل اصلی یعنی عوامل انسانی و قوانینی که عوامل انسانی را حمایت می‌کنند، تجدیدنظر داشت و آنها را متوجه عمق فاجعه و احتمال زیاد خطر برایشان کرد.

سودوکو سخت ۱۷۲۶

قانون‌های حل جدول سودوکو:

۱- در هر سطر و ستون باید اعداد یک تا ۹ نوشته شود. بدیهی است که هیچ عددی نباید تکرار شود.

۲- در هر مربع ۳×۳ اعداد یک تا ۹ باید نوشته شود و در نتیجه هیچ عددی نباید تکرار شود.

سودوکو ۱۷۲۶

سودوکو Sudoku یک واژه ترکیبی ژاپنی به معنای عددهای بی‌تکرار است و امروزه به جدولی از اعداد گفته می‌شود که به عنوان یک سرگرمی رایج در نشریات کشورهای مختلف به چاپ می‌رسد.

مرامی سواری

چگونه حین سفر کسب در آمد کنیم

ارشاد نیکخواه

● این مطلب رو برای کسانی می‌نویسم که می‌خوان همیشه در سفر باشن (به این‌جور آدم‌ها می‌گن کوچ‌گرد) و برای اینکه بتوانن به راهشون ادامه بدن، باید کسب درآمدی داشته باشن. برای کسب درآمد در حین سفر یا باید چند باریکه آب داشته باشی که به حساب بانکیت می‌ریزه؛ یا اینکه یک رودخونه عریض داشته باشی که خودش به‌تنهایی حسابت رو پر می‌کنه (مثلن جیب پدر، یا یک سپرده بزرگ بانکی). من که دومی رو ندارم، پس باید به فکر جوی‌های باریکی باشم که من رو توی جاده نگه می‌دارن. حالا اینجا می‌خوام چند تا از این جوی‌ها رو به‌تون نشون بدم که شاید به دردتون بخوره.

فریلنسر باش. این یکی از روش‌های خیلی خوبه برای کسی که می‌خواد رئیس خودش باشه و آزاد و رها، هرجایی که بود و هروقت که خواست کار کنه، فریلنسر یعنی کسی که برای خودش کار می‌کنه و معمولن پروژه‌های کار می‌کنه. مثلن اگر برنامه‌نویس هستی یا مترجم یا محقق یا طراح سایت یا هرچی، می‌تونی از سایت‌های داخلی مثل مینیشا یا پارس‌گدرز و سایت‌های خارجی مثل freelancer.com یا elancer.com یا proz.com پروژه بگیري و انجام بدی و یه درآمدی داشته باشی. بازارگان باش. آره بابا، وقتی رسیدی بانه ی ماشین ریش‌تراش بخر، بنذاز تو کولادت، وقتی رسیدی اصفهان بفروش به یکی که لازم داره. اگه از قبل مشتریتو پیدا کنی که چه بهتر. می‌تونی یه چیزی که تو یه شهری ارزون هست رو بخری و ببری به شهری که تقاضای بیشتری داره و آدم‌هایی هستن که باتش پول بیشتری می‌دن. مثلن از مهاباد وسایل سفر بخر و بیار تهران بفروش. از بین بچه‌های خودمون «امین» این‌جوری به سفرهایش ادامه می‌ده. خودم هم گاهی دستمال سر برای فروش همراهم دارم. عکاس باش. اگه عکاس هستی و به سفر علاقه داری، عکاسی روش خوبیه که درآمدهای مقطعی داشته باشی. مثلن «فروغ» رو می‌شناسم که از طریق اینستاگرام سفارش عکاسی عروسی می‌گیره و از این طریق به جاهای مختلف ایران سفر می‌کنه. با «سالی» رو می‌شناسم که اون هم یک مسافر عکاسه. خیلی هم خل و دیوانه‌س.

انگلیسی درس بده. آره می‌تونی از طریق اسکایپ به علاقه‌مندان انگلیسی یاد بدی و به درآمدی هم داشته باشی. من که می‌خوام این روش رو شروع کنم و به درآمدی هم کسب کنم. وبلاگ‌نویس باش. مثل همین کاری که من می‌کنم. یه وب‌سایت یا وبلاگ بساز، محتوای خوب توش پست کن و بعدن ازش پول دربیار. البته از همین اولش بدون که خیلی بیشتر از اونچه فکر می‌کنی به زمان نیاز داره و باید خیلی پاش زحمت بکشی. به اندازه کافی کاربر مشتاق داشته باشی. درآمد و اسپانسر خودش میاد. این وبلاگ‌نویسی لزومن نباید در مورد سفر باشه. در زمینه‌ای که تخصص داری، می‌تونی بری تو کارش. مثلن می‌تونی بری کافه‌های مختلف و کیفیت خدمات‌شون رو تست کنی و کم‌کم که اسمت در رفت، می‌تونی درآمد خوبی از این قضیه داشته باشی. موارد دیگه اینکه از هر مهارت و تخصصی که داری، استفاده کن و مثلا دستبند بیاف و توی صفحه اینستاگرامت بزار. اینها فقط چند روش برای کسب درآمد بودن. مطمئمن که خلاقیت شما راه‌های بیشتری رو پیش‌روتون قرار می‌ده.

sizdahom.com

	۴		۹	۶	۵	۳
				۸		
		۸	۲	۳		۱
			۴			۶
					۷	
				۲	۹	
						۳
				۵		۲
				۹		۶

۲		۳		۴	۶
۳	۱	۴		۵	
	۸	۶		۴	۱
			۶		
		۸	۹		۱
				۷	
			۴	۷	
	۸				۲
		۹			
			۲		

۱	۶	۴	۷	۵	۸	۳	۲	۱	۳
۲	۵	۳	۸	۶	۱	۴	۷	۲	۹
۳	۲	۱	۷	۴	۵	۶	۱	۸	۳
۴	۱	۵	۲	۳	۷	۶	۸	۹	۴
۵	۶	۴	۱	۷	۸	۳	۲	۱	۵
۶	۳	۲	۱	۴	۵	۶	۷	۸	۳
۷	۴	۱	۷	۸	۳	۲	۱	۵	۶
۸	۳	۲	۱	۴	۵	۶	۷	۸	۳
۹	۴	۱	۷	۸	۳	۲	۱	۵	۶

۱	۷	۱	۳	۴	۸	۹	۵	۶	۲
۲	۵	۱	۷	۸	۳	۴	۶	۲	۱
۳	۶	۲	۱	۷	۸	۳	۴	۵	۶
۴	۱	۷	۸	۳	۴	۶	۲	۱	۵
۵	۶	۲	۱	۷	۸	۳	۴	۵	۶
۶	۳	۴	۱	۷	۸	۳	۲	۱	۵
۷	۴	۱	۷	۸	۳	۲	۱	۵	۶
۸	۳	۲	۱	۴	۵	۶	۷	۸	۳
۹	۴	۱	۷	۸	۳	۲	۱	۵	۶

جدول ۲۷۲۸

۱	۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳	۲	۱
۲	۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳	۲
۳	۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳
۴	۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴
۵	۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵
۶	۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶
۷	۱۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷
۸	۱۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸
۹	۱۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹
۱۰	۱۳	۲۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰
۱۱	۱۴	۲۳	۲۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱
۱۲	۱۵	۲۴	۲۳	۲۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲
۱۳	۱۶	۲۵	۲۴	۲۳	۲۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴	۱۳
۱۴	۱۷	۲۶	۲۵	۲۴	۲۳	۲۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵	۱۴
۱۵	۱۸	۲۷	۲۶	۲۵	۲۴	۲۳	۲۲	۲۱	۲۰	۱۹	۱۸	۱۷	۱۶	۱۵

چروک پوست- هیولای شامپانهزه- حرف آزادارهنده ۶- غذای رقیق- گنجه لباس- نوعی دوخت در خیاطی- مقابل ۷- معادل فارسی رنجر- جانوری از خانواده بندپایان- شب‌چره ۸- کشوری درون خاک آفریقای جنوبی- شهری در استان یزد ۹- بند چرمی- سفید مایل به صورتی- همنشین ۱۰- پلبوز زنانه

	۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵
۱															
۲															
۳															
۴															
۵															
۶															
۷															
۸															
۹															
۱۰															
۱۱															
۱۲															
۱۳															
۱۴															
۱۵															

عمودی:

۱- گیاه رنگ‌رزی- نوعی قایق- نوشیدنی حرام ۲- ایرادگیر- غذایی ایتالیایی ۳- اثری به قلم فنودور داستایوفسکی- زاهد گوشه‌نشین ۴- میز پایه کوتاه- ضمیر اشاره- کلی زیبا ۵- چین و